

ת"ד 10202/03/20 - מדינת ישראל נגד צדוק אחול

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 10202-03-20 מדינת ישראל נ' אחול

כבוד השופטת צפורה משה	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשם	
מדינת ישראל	
צדוק אחול ע"י ב"כ עוה"ד ערד	

גזר דין

(ההדגשות כאן ולאורך גזר הדין שלי - צ.מ.)

פקודת התעבורה {נ"ח} תשכ"א - 1961, להלן: "פקודת התעבורה"

תקנות התעבורה תשכ"א - 1961, להלן: "תקנות התעבורה".

חוק העונשין, התשל"ז - 1977, להלן: "חוק העונשין".

כתב האישום:

ביום 6.1.22 הודה הנאשם והורשע במיוחס לו בכתב האישום, שעניינו גרימת תאונת דרכים אשר ארעה במעבר חצייה ואשר תוצאותיה חבלה של ממש בהולכת הרגל המעורבת, בדמות שבר אשר הצריך טיפול רפואי, הכל כמפורט בכתב האישום.

בפרק א. לכתב האישום - פרק העובדות, נטען כי:

בתאריך 27.6.19, סמוך לשעה 19:00, נהג הנאשם רכב פרטי מסוג פיאט, מ.ר. 8560663 (להלן - "הרכב"), ברחוב יגאל אלון בתל אביב, מכיוון צפון לדרום, והתקרב לצומת עם רחוב מרדכי אנילביץ'.

ברחוב יגאל אלון, בכיוון נסיעת הנאשם, מסומן על פני הכביש מעבר חצייה להולכי רגל.

אותה שעה, חצתה את הכביש על המעבר הנ"ל, הגב' צוף הורן, ילידת 1990, (להלן: "הולכת הרגל המעורבת") מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשם.

הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשר לה להשלים את החצייה בבטחה, המשיך בנהיגה ופגע בה על מעבר החצייה והפיל אותה על הכביש.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה הולכת הרגל חבל של ממש בכך שנגרם לה שבר סגור ראמוס פוביס פרוקסימלי עליון משמאל והיא נזקקה לטיפול רפואי.

בפרק ב. לכתב האישום יוחסו לנאשם, עבירות בניגוד להוראות החיקוק הבאות:

אי מתן אפשרות להולך רגל, להשלים מעבר חציה בבטחה בניגוד לתקנה 67א לתקנות התעבורה, סמל סעיף 5428 גרימת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, סמל סעיף 9923 ביחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה, סמל סעיף 2029.

נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, סמל סעיף 7137.

שלב ההקראה וכפירת הנאשם:

ביום 10.6.2021 במסגרת דיון ההקראה, הודה הנאשם בנהיגה בזמן ובמקום, אך כפר באחריותו לתאונה.

התיק נקבע לשמיעת ראיות.

הכרעת הדין על סמך הודאת הנאשם:

בדיון שהתקיים ביום 6.1.2022 חזר בו הנאשם מכפירתו באשמה, הודה והורשע במיוחס לו בכתב האישום.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש:

ביום 6.6.22 נשמעו טיעונים לעונש.

טיעוני המאשימה:

(מפנה לעמ' 9 לפרוטוקול מיום 6.6.2022)

במסגרת טיעוניה לעונש הגישה המאשימה, גיליון הרשעות תעבורתי של הנאשם, סומן - ת/1.

הנאשם נוהג משנת 2017, לחובתו 13 הרשעות ביניהן הרשעות בגין מהירות בלתי סבירה, רישיון רכב שפקע, אי ציות לתמרורים, אי מתן אפשרות להולכי רגל להשלים חציית מעבר

חצייה בבטחה, נהיגה בזמן פסילה, וכן, עבירה חוזרת של נהיגה בקלות ראש אשר גרמה לחבלה של

ממש.

מתחם הענישה לו עותרת המאשימה:

פסילה בפועל בין 12-3 חודשים וזאת לצד פסילה על תנאי וקנס.

העונש הראוי לנאשם לטענת המאשימה בנסיבות תיק זה, הינו:

פסילה בפועל של רישיון הנהיגה אשר לא תפחת מ-8 חודשים, זאת לצד ענישה נלווית בדמות פסילה

על תנאי וקנס אשר יש בו כדי להלום את חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, כמו גם להרתיעו מלשוב

ולבצען.

בתמיכה לטיעוניה הגישה פסיקה סומנה - ת/2:

רע"פ 1420/13 איגור זורקובסקי נ' מדינת ישראל (נבו 21.02.2013)

בתיק זה נידון נאשם, אשר נהג בחוסר זהירות, בכך שהסיע את רכבו לאחור ולא הבחין בהולכת רגל, פגע בה בכף רגלה השמאלית, והפילה לכביש.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, ונגרמו לה שברים בכף רגלה.

בית המשפט הרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, לאחר שמיעת ראיות וגזר עליו 7 חודשי פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, פסילה על-תנאי למשך 4 חודשים וקנס בסך 1,500 ₪.

ערעורים שהוגשו לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו על הסף.

ע"פ (מחוזי ת"א) 70613/07 אהרונצ'יק בן אריה מישקין נ' מדינת ישראל (נבו 7.06.2007)

בתיק זה נידון נאשם, אשר לא שם לב לדרך שלפניו ולא הבחין במועד בהולכת הרגל, שעה שחצתה את מעבר החצייה, פגע בה וכתוצאה מהתאונה נגרם לה שבר באגן ימין.

בית המשפט גזר על הנאשם פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, למשך 6 חודשים, קנס בסך 180 ₪, ופסילה על תנאי בת 3 חודשים לתקופה של 3 שנים. ערעור שהוגש למחוזי נדחה על הסף.

עפ"ת (מחוזי ת"א) 47632-02-14 עומר מכלוף נ' מדינת ישראל (נבו 06.03.2014)

עמוד 3

בתיק זה נידון נאשם, חייל סדיר, אשר הורשע על פי הודאתו בגרימת תאונת דרכים אשר כתוצאה ממנה נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש בדמות שבר ברגלה ובירכה שהצריכו ניתוח וקיבוע.

על הנאשם נגזרו **קנס של 1,000 ₪, פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 5 חודשים, חתימה על התחייבות וכן תשלום פיצוי לנפגעת בשיעור של 5,000 ₪.**

ערעור אשר הוגש לבית המשפט המחוזי נדחה על הסף.

מצבה הרפואי של הולכת הרגל המעורבת ועמדתה לעניין העונש:

ב"כ המאשימה ציין באשר למצבה של המעורבת, כי נעשו ניסיונות לאתרה מספר פעמים על מנת לברר אודות מצבה, אולם היא לא ענתה.

בעלה של המעורבת הפנה את גורמי המאשימה לעוה"ד המטפל בתביעה האזרחית, וזה מסר כי נקבעו למעורבת 6% נכות.

באשר לעמדתה לעניין העונש - המעורבת מותירה זאת לשיקול דעתו של בית המשפט.

טיעוני ההגנה:

מפנה לפרוטוקול מיום 6.6.22 עמ' 10 ואילך לפרוטוקול מיום 14.11.22 עמ' 14 ואילך.

ראיות ההגנה לעונש:

הנאשם ורעייתו מסרו דבריהם לפרוטוקול ועתרו להתחשבות בית המשפט.

מתחם הענישה לו עותרת ההגנה:

מתחם הענישה הראוי לדעת ההגנה נע בין 3-4 חודשי פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, מהנימוקים

הבאים:

ביום התאונה בקשה המעורבת מהנאשם כי ייקח אותה לבית החולים, היא נבדקה ושחררה ורק לאחר 10 ימים נמצא השבר.

לטענת הסניגור המלומד, מדובר בשבר ללא גבס, שבר באגן, ללא תזוזה אשר לא הצריך כל טיפול.

בתגובה לכך, טען ב"כ המאשימה המלומד, כי ככל שעולה הצורך בהסבר מהו שבר סגור, הרי שלשם כך יש צורך לזמן לעדות רופא מומחה.

עוד הוסיף וטען הסניגור המלומד לזכות הנאשם, כי הנאשם הודה בהזדמנות ראשונה בפני הבוחן ולקח אחריות ואף לקח את המעורבות לבית החולים.

לשיטתו, מתחם ענישה בין 3-4 חודשי פסילה בפועל הוא המתחם הראוי, זאת הן לאור מידת רשלנות הנאשם ותוצאות התאונה, והן לאור אשמתה התורמת של המעורבת אשר מסרה בהודעות שהייתה בשיחת טלפון בעת התאונה.

עובדה זו כשלעצמה יש בה כדי להפחית מאחריות הנאשם, מכיוון שהחוק אוסר על הולך רגל לדבר בטלפון שעה שהוא חוצה את הכביש.

לשאלת בית המשפט, האם מדובר בעובדה הנתמכת בחומר הראיות? השיב ב"כ המאשימה המלומד בחיוב.

יחד עם זאת, הוסיף כי מדובר בתאונה אשר קרתה במעבר החצייה ולכן אין כל נפקות למה שעשתה המעורבת באותה עת, ככל שלא התפרצה לכביש.

העונש המתאים לנאשם בנסיבות תיק זה לשיטת ההגנה, יכול אף לחרוג מתקופת הפסילה

המינימלית וניתן להסתפק לדעתו בפסילה על תנאי וקנס.

הסניגור המלומד חתם טיעוניו בדיון מיום 6.6.22 בכך כי ידאג להציג פסיקה תומכת ואולם בדיון ההמשך מיום 14.11.22 הפנה לפסיקה אותה הגישה המאשימה ולפיה נגזרו 5 ו-6 חודשי פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, בתאונות דרכים אשר תוצאותיהן חבלות קשות יותר מהחבלות בתיק הנדון.

הנאשם ביקש לשאת דברים:

לדבריו עובד כשליח ב-Wolt והינו מפרנס יחיד במשפחתו, נשוי ואב לילדה.
קבר ילדה לאחר שאשתו ילדה בלידה שקטה, ובעקבות כך נקלעו למשבר נפשי, אשר בשל צנעת הפרט
אין הוא מפרט אודותיו לפרוטוקול.
עם זאת, ציין כי ידאג למסור לבית המשפט אישורים רפואיים בעניין זה.
לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם כי הבחין בכך שהמעורבת הייתה עם אזניות בזמן התאונה,
הנאשם אף ציין עובדה זו בפני הבוחן והמאשימה מוזמנת לאמת את דבריו.
הנאשם מציין כי הודה ולקח אחריות, וכי הוא מאזין לדברי בית המשפט וכל שהוא מבקש, זו
מחילה, הוא מפנים את הדברים ומבקש כי בית המשפט יתחשב בו.

הגב' אלונה אחול, רעיית הנאשם, בקשה אף היא לשאת דברים:

מבקשת מבית המשפט כי יתחשב בבעלה. מספרת כי לאחר שילדה עוברית בלידה שקטה התפטרה
מעבודתה בבנק הפועלים וטרם שבה לעבודתה.
משכך, בעלה הוא המפרנס היחיד כעת, הוא עובד כשליח וזקוק לרישיון הנהיגה. לעת עתה מצבם
הכלכלי בסדר, נולד להם תינוק לפני כשבועיים.

דיון והכרעה:

בתיקון 113 לחוק העונשין נקבע עיקרון ההלימה המנחה את בית המשפט בבואו לגזור את העונש.

עקרון זה, קובע קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה נסיבותיה, מידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל.

בהתאם לתיקון לחוק העונשין ולפסיקה שהתוותה לאחריו, נקבע לצורך כך הליך תלת שלבי:

ראה ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מ"י, סו(2) 772 (2013); ע"פ 2918/13 אחמד דבס נ' מ"י (נבו 18.07.2013):

על בית המשפט לעבור 3 שלבים כמפורט בסעיף 40ג. לתיקון 113 לחוק העונשין:

בשלב הראשון:

קביעת מתחם העונש ההולם לתיק שבפניו, ובתוך כך התחשבות בערכים החברתיים אשר נפגעו, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה/ות, **כמפורט בסעיף 40ט. לתיקון 113 לחוק העונשין**, והכל תוך מתן בכורה לעקרון ההלימה בענישה.

בשלב השני:

על בית המשפט מוטל לבחון קיומם של חריגים, **שיקולי שיקום או הרתעה** המצדיקים סטייה מהמתחם ההולם שנקבע לקולא או לחומרא, **כמפורט בסעיפים 40ד-ז. לתיקון 113 לחוק העונשין**.

בשלב השלישי:

קביעת העונש המתאים לנאשם שבפניו, ובמידה שאין מקום לחרוג מהמתחם ההולם שקבע ייעשה הדבר בתוך המתחם ההולם, וזאת בהתחשב בין היתר בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, **כמפורט בסעיף 40יא. לתיקון 113 לחוק העונשין**.

ומן הכלל אל הפרט בענייננו:

מתחם העונש ההולם - מתחם ענישה אחד כולל:

על פי סעיף 40ג.א) לתיקון 113 לחוק העונשין, הרי שאף שמדובר במספר עבירות **בפנינו אירוע אחד** ולפיכך יש בדעתי לקבוע **מתחם ענישה אחד** ההולם את האירוע כולו נשוא כתב האישום.

הערכים החברתיים אשר נפגעו:

הערך החברתי בעבירות תעבורה ככלל הינו ביטחונם ושלומם של משתמשי הדרך.

במקרה שלפנינו, עסקינן בפגיעה בהולכת רגל אשר חצתה את הכביש **במעבר חצייה, מקום מבטחו ומבצרו של הולך הרגל**, ואשר כתוצאה ממנה נגרמה לה חבלה של ממש בדמות שבר באגן, כמפורט בכתב האישום, אשר הצריך

טיפול רפואי.

הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות גופו, נפשו, וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך.

מידת הפגיעה בערך זה, בנסיבות העניין, הינה גבוהה שכן מדובר באירוע תאונתי אשר ארע במעבר חצייה, מקום מבצרו של הולך הרגל.

חובת הצפיות הראויה, לה יש לצפות מהנהוג ברכב המתקרב למעבר חצייה, נדונה בהרחבה בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל מפי כב' השופט מ' חשין:

"הסדר החברתי ושיטת המשפט מניחים כי השכל הישר ידריך נהגים בנהיגתם, לצפיה אימתי צפויה סכנה לעוברי דרך; וכך, משיעמדו על קיומה של סכנה ינקטו הנהגים אמצעי זהירות מוגברים במקום שתנאי הדרך מחייבים כי כך יעשו. עם זאת, לעיתים בוחר המחוקק שלא להותיר עניין זה לשיקול דעתו של הנהג, ורואה הוא לנכון להכתיב כללי התנהגות שהכל חייבים לציית להם. כללים מן הסוג הזה נקבעו גם ביחס להתנהגות הנדרשת מנהג רכב בהגיעו למעבר חצייה. וכך, למשל, קובעת תקנה 52 לתקנות התעבורה... מוסיפה ומורה אותנו תקנה 67(א) לאותן תקנות... מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכי-רגל במעברי חצייה, ועל-כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייתו של מעבר חצייה". הלכה פסוקה היא כי מעבר חצייה הנו מקום מבטחו של הולך הרגל ועל נהג לנקוט במשנה זהירות, בהתקרבו למעבר חצייה".

יפים לעניין זה גם דבריו של כב' השופט נ. הנדל בע"פ (מחוזי באר שבע) 7291/05 ביטון מרדכי נ' מדינת ישראל (נבו 10.05.2006):

"כלל גדול הוא שמעבר החצייה הינו מבטחו של הולך הרגל. מקום זה הינו שטחו ועומד ברשותו. הטעם בדבר כולל פן חיובי ופן שלילי. הפן החיובי נועד לעודד הולכי רגל לחצות את הכביש במעבר חצייה. הפן השלילי הינו איתות להולכי רגל שאל יחצו את הכביש במקום אחר. אין הדבר אומר שישנה אחריות אבסולוטית לנהג הפוגע בהולך רגל במעבר חצייה. בדינמיקה של הכביש האפשרויות רבות ומגוונות ביותר. יחד עם זאת, חלה על הנהג אחריות מוגברת כלפי הולך רגל במעבר חצייה. אחריות זו באה לידי ביטוי בדרישה מהנהג לבחון את צעדיו היטב טרם הגיעו למעבר חצייה. כך קובע השכל הישר, כך קובע הדין וכך קובעת הפסיקה. התנגשות שבין רכב לבין ייצור אנוש לאו תחרות פיזית. תוצאתה רק מדגימה עד כמה רכב מסוגל להוות כלי קטלני." (ההדגשות אינה במקור).

כמו כן, ראה:

ע"פ (מחוזי ת"א) 41207-04-15 מיכאל ברשידוב נ' מדינת ישראל (נבו 22.06.2015); רע"פ 19/22 שיר אייזיק נ' מדינת ישראל (נבו 10.01.2022)

יש ליתן משקל גם לנזק הכספי, הנגרם כתוצאה מתאונות דרכים על כל רבדיו.

בית המשפט העליון קבע לא אחת, ובשורה ארוכה של פסקי דין כי יש להטיל עונשים חמורים ומרתיעים על אלה הפוגעים בבטיחות בדרכים ובנהיגה רשלנית ואשר גרמו לתאונות דרכים תוך סיכון חיי אדם והדברים ברורים מאליהם.

כך למשל מפנה לדברי הנשיאה כתוארה דאז, כב' השו' נאור ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מידי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים. לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

נוכח סבלה של המעורבת, ניתן לומר כי ערך השמירה על ביטחון שלום הציבור נפגע.

לצד הערכים החברתיים אשר נפגעו, יש לבחון מדיניות הענישה הנוהגת, נסיבות קרות התאונה, רמת הרשלנות של הנאשם לצד תוצאות התאונה.

מדיניות הענישה הנוהגת:

מדיניות הענישה בעבירות המיוחסות לנאשם, הינה נגזרת של רף הרשלנות המיוחס לו, נסיבות קרות התאונה כמו גם תוצאות התאונה וזאת על פי מדרג החבלות.

משכך, ועל מנת שניתן יהיה להגיע לתוצאה הצודקת וההוגנת באיזון בין כל האינטרסים העומדים לדיון, הן הציבורי והן הפרטי של הנאשם העומד לדיון, **סבורני כי על בית המשפט מוטלת החובה לבדוק את מדיניות הענישה צמוד ככל האפשר לנסיבות כתב האישום שבפניו.**

מדיניות הענישה בעבירות תאונות דרכים משתנה מתיק לתיק על פי נסיבותיו, לכך גם מתווספים בסופו של יום, שיקולים נוספים כמצוות תיקון 113 לחוק העונשין, אשר אינם קשורים בנסיבות כתב האישום, כגון הודאת הנאשם, עברו התעבורתי של הנידון, נסיבותיו האישיות, שיקולי שיקום ועוד.

מדיניות זו, יש ולעיתים נעה בין עונשים מסוג של"צ, דרך מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל גם מאחורי סורג וברית, ופסילה בפועל הנעה בין 3 חודשי פסילה מינימלית, הקבועה בחוק ועד פסילה ארוכה המגיעה לעיתים עד מספר שנים, ולעיתים הענישה מקלה יותר ואינה כוללת רכיב של מאסר או של"צ כלל אלא רכיב פסילה בפועל בלבד לצד ענישה נילוית וזאת נוכח נסיבות התאונה ובכללן רמת הרשלנות של הנהג המעורב, כמו גם תוצאות התאונה.

מפנה לנאמר בגזר הדין **בתיק ת"ד 1770-05-21 מ"י נ' ידידי** אשר ניתן על ידי מותב זה ביום 14.11.22 ולפסיקה המאזכרת שם.

ובאשר לפסיקה המתאימה יותר לנסיבות תיק זה מפנה לפסיקה הבאה:

רע"פ 1871/22 ירון דנוך נ' מדינת ישראל (נבו 23.03.2022)

בתיק זה נידון נאשם אשר פגע עם רכבו בהולכת רגל שחצתה את הכביש במעבר חצייה, ונגרמו לה חבלות של ממש - שבר באגן, שבר בצלע וחתך בקרקפת.

מעדות עדת ראיה שהעידה בפני בית המשפט עלה כי להולכת הרגל הייתה התנהגות "מוזרה" -

היתה "נסערת ויחפה", "היתה עסוקה בטלפון, ובקלות דעת ובפיזיות רבתי קפצה לכביש. ביהמ"ש גזר על הנאשם קנס בסך 2000 ש"ח; 4 חודשי פסילה בפועל של רישיון הנהיגה; 4 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי. ערעור שהוגש לביהמ"ש המחוזי ובקשת רשות ערעור לביהמ"ש העליון נדחו.

עפ"ת (מחוזי ת"א) 34990-06-15 אורנה רבקה טקל נ' מדינת ישראל (נבו 25.06.2015)

בתיק זה נידונה נאשמת אשר גרמה לתאונת דרכים, עת פגעה בהולך רגל שחצה במעבר החצייה שכתוצאה מהתאונה נגרמו לו חבלות של ממש: שברים בצלעות ושבר בברך ימין.

בית משפט גזר את דינה של הנאשמת לקנס של 1,800 ₪, פסילה בפועל ל-10 חודשים ופסילה מותנית.

ואולם, בערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נקבע כי בית המשפט קמא לא הקפיד לגזור את הדין על-פי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין. ועוד קבע כי קיימת רשלנות תורמת של הנפגע, וכי לא ניתן לומר שרשלנותה של המערערת גבוהה בצורה קיצונית מכיוון שהאיחור בתגובה על-פי דו"ח הבוחן היה 1.14 שניות, ולפיכך **הפסילה הופחתה ל-4 חודשים בלבד.**

רע"פ 177/22 נגיד סוילם נ' מדינת ישראל (נבו 12.01.2022)

נאשם אשר גרם לתאונת דרכים, עת פגע בהולכת רגל אשר חצתה את הכביש שלא במעבר החצייה, לא נתן לה זכות קדימה וכן לא האט את רכבו. כתוצאה מהתאונה, נחבלה הנפגעת "חבלות של ממש" ואושפזה בטיפול נמרץ למשך כעשרה ימים.

בגזר דינו, בגזר הדין, הושתו על הנאשם העונשים הבאים: פסילת רישיון נהיגה לתקופה של

5 חודשים; 3 חודשי פסילה על תנאי, למשך 3 שנים; קנס בסך 1,500 ₪.

ערעור שהוגש למחוזי נדחה, כך גם בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

פסיקה נוספת ראה:

ת"ד 12852-12-10 **מדינת ישראל נ' אלבכרי** (מיום 24.12.12) נגזר עונש של 4 חודשי פסילה

בפועל למי שפגע בהולך רגל במעבר חצייה תוך שנקבעה קיומה של רשלנות תורמת להולך הרגל.

רע"פ 6918/02 **אחיה נ' מדינת ישראל** (מיום 22.8.02) אושר עונש של פסילת רישיון נהיגה

בפועל למשך 4.5 חודשים למי שגרם חבלות של ממש להולך רגל על מעבר החצייה (שברים בכתף שמאל ובצלע שמאלית).

ת"ד (י-ם) 1436-01-14 **מדינת ישראל נ' חוואש** (מיום 28.4.14) נגזר עונש של 6 חודשי

פסילה בפועל בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית למי שפגע אגב נסיעה לאחר בהולכת רגל וגרם לה חבלת ראש, שברים בצלעות, בעצמות האגן וביד ימין.

ת"ד 2914/07 **מדינת ישראל נ' שמעונוב** (מיום 22.6.09) נגזר עונש בן 6 חודשי פסילה

בפועל על מי שפגע בהולכת רגל על מעבר החצייה וגרם לה חבלות של ממש בדמות שבר מרוסק בכתף ושבר בברך.

נסיבות כתב האישום וקורות התאונה ותוצאותיה בתיק שבפנינו:

הנאשם הודה בגרם תאונת דרכים אשר תוצאותיה חבלה של ממש להולכת הרגל המעורבת וב-3 עבירות שעניינן:

נהיגה בקלות ראש, אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חצייה בבטחה, וגרימת חבלה של ממש.

רף רשלנות הנאשם:

רשלנות נסיבות התאונה, כפי שהן מתוארות בכתב האישום ובהן הודה הנאשם, מלמדות כי הנאשם פגע בהולכת הרגל במעבר החצייה, וכתוצאה מהפגיעה נפגעה הולכת הרגל חבלה של ממש בדמות שבר

באגן אשר הצריך טיפול רפואי.

לא נטען כנגד הנאשם כי נסע במהירות גבוהה, או נסיבות מחמירות נוספות.

להגנת הנאשם טען הסניגור המלומד, כי הולכת הרגל שוחחה בטלפון במהלך חציית מעבר החצייה.

טענת ההגנה אף אושרה על ידי ב"כ המאשימה.

עוד ציין הסניגור את התנהגות הנאשם לאחר התאונה והעזרה אשר הושיט למעורבת.

מבלי להקל ראש בחומרת מעשי הנאשם הרי שלא ניתן לאיין עד אפס משקלה של טענת ההגנה בדבר האחריות המוטלת גם על הולכי הרגל.

משכך, אני קובעת כי מדובר ברשלנות ברף הבינוני עד גבוה.

באשר לתוצאות התאונה, מהות חבלת הגוף:

מדובר בהולכת רגל, אשר נחבלה חבלה של ממש, המתוארת בכתב האישום בדמות שבר באגן אשר הצריך טיפול רפואי, כאשר אין כל פירוט מהו אותו טיפול.

המאשימה לא הציגה כל ראיה תומכת לטענה כי למעורבת אכן נגרמה נכות לה היא טוענת.

ראיות לעונש לא נשמעו על ידי המעורבת וכל המידע הינו מפיו של בעלה ועורך דינה בהליך האזרחי ואשר גם אילו נמסרו לב"כ המאשימה ולא נשמעו בבית המשפט.

כל שיש בפני בית המשפט, הינו האמור בכתב האישום והודאת הנאשם במיוחס לו, לרבות בתוצאות התאונה.

על פניו מדובר בחבלה אשר יש להניח כי השפיעה ומשפיעה על חייה ואיכות חייה של המעורבת.

אינני מקלה ראש בסבלה של המעורבת, ואולם בהיעדר ראיות אובייקטיביות המצביעות על מצבה כיום, לא ניתן ליתן לטיעוני המאשימה את המשקל אותו היא מבקשת ואין לי אלא לפסוק על פי מה שהונח בפניי ולקבוע כי מדובר

בחבלה ברף הנמוך.

הגדרת המונח "חבלה של ממש" הינה הגדרה רחבה דייה ויש בה כדי להכיל מגוון רב של מצבי חבלה על פי חומרתם מהקל דרך הבינוני עובר לקשה, קשה מאוד ואף קטלני.

מתחם הענישה ההולם בנסיבות תיק זה:

הוראות **סעיף 62 לפקודת התעבורה** קובעות מאסר עד שנתיים או **קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין**.

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, נסיבות התאונה ובכלל זה רף רשלנות הנאשם ורמת החבלה של ממש, כמו גם העובדה כי המאשימה עצמה הסתפקה ברכיבי ענישה של פסילה בפועל לצד ענישה נלווית הרי שאין מקום בתיק זה לקבוע מתחם הכולל רכיב מאסר או של"צ.

באשר לרכיב הפסילה בפועל:

סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה קובע באשר לרכיב הפסילה בפועל, פסילה מינימלית בת שלושה חודשים, ואולם יש להדגיש כי מדובר בפסילת המינימום.

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, הנני קובעת כי מתחם הענישה **הינו פסילה בפועל בין 3-7 חודשים לצד ענישה נלווית**.

השלב השני - שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה:

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, ובהתאם להוראות החוק והפסיקה המחייבת לא מצאתי כי יש שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם אותו קבעתי לעיל לא לקולא ולא לחומרא.

מדובר ברשימה סגורה אשר תנאיה אינם מתקיימים כאן, אם כי לנסיבות אלה יינתן משקל לא מבוטל בתוך המתחם ההולם.

לעניין שיקולי שיקום בענישה והשפעת המצב הנפשי של הנאשם, מפנה לפסק הדין בעניין

פ"ל 4561-03-17 בעניין מ"י נ' סלמה, אשר ניתן על ידי מותב זה ביום 19.12.17 ולפסיקה המאוזכרת שם.

השלב השלישי - העונש המתאים לנאשם בתיק זה:

נסיבות שאינן קשורות לעבירה ונסיבות נוספות: סעיפים 40 יא. ו - 40 יב. לתיקון 113 לחוק העונשין.

סעיף 40 יא לתיקון 113 לחוק העונשין, מונה רשימת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהן רשאי בית המשפט להתחשב בגזר את הדין, ואולם על פי **סעיף 40 יב לתיקון 113 לחוק העונשין** המשלים אותו, נקבע כי אין ברשימה זו כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות.

כאמור, לא מצאתי לנכון לחרוג לקולא ממתחם הענישה אותו קבעתי, יחד עם זאת, אינני סבורה כי יש מקום להטיל על הנאשם את העונש לו עותרת המאשימה.

בעניינינו, נתתי דעתי לעברו התעבורתי של הנאשם, האוחז ברישיון נהיגה משנת 2017 ולחובתו 13 הרשעות ובהן, בין היתר, הרשעות בגין מהירות בלתי סבירה, רישיון רכב שפקע, אי ציות לתמרורים, אי מתן אפשרות להולכי רגל להשלים בבטחה את החצייה במעבר החצייה, נהיגה בזמן פסילה, וכמו כן, עבירה חוזרת של נהיגה בקלות ראש אשר גרמה לחבלה של ממש, ומכאן, שלא מדובר בכשל ראשון מסוגו עבור הנאשם שכן לאורך שנות נהיגתו, עבר עבירות המעידות על אי ציות מופגן בחוק ובכללי התנועה.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מנסיבותיו האישיות כפי שנשמעו מפיו ומדברי רעייתו.

עוד יש ליתן משקל לכך כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בביצוע העבירות וחסך זמן שיפוטי יקר.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 71933/06_קלגסבלד נ' **מדינת ישראל** (8.2.07) לפיהם:

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות. לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעתים ממושך.

המערער לא ניסה לדחות את הקץ...הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו. על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים, ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

כל אלה, ובמכלול האיזונים והשיקולים, ומבלי לזנוח את האינטרס הציבורי בענישה הולמת לראויים לכך, היה בהם כדי לשכנע אותי, כי אין מקום בנסיבות תיק זה להטיל על הנאשם פסילה בפועל לתקופה לה עותרת המאשימה.

הענישה הינה לעולם אינדיבידואלית, זאת כמובן מבלי לזנוח את האינטרס הציבורי או להקל ראש בסבלה של המעורבת.

נתתי דעתי גם לעקרון ההדרגתיות בענישה, ראה לעניין זה האמור בתיק 89-11-20 מ"י נ' ניסים אבוחסירה אשר ניתן על ידי מותב זה (נבו 24.2.21) ולפסיקה המאוזכרת שם.

לאור האמור, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, תוצאותיהן, את מתחם העונש ההולם, את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה וכן את נסיבותיו האישיות, **אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

1. קנס כספי בסך 1,500 ש"ח

הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.4.2023.

ניתן לשלם חוב מסוג קנס/ פיצוי/ הוצאות **כעבור שלושה ימים** מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה:

. www.eca.gov.il

· **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי** (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000.

· **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט.

לידיעתך: בחלוף המועד לתשלום המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה ינקוט הליכים לגביית החוב.

למידע נוסף ותשלום הקנס ניתן לפנות גם לנציגי המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה במוקד המידע והשרות הטלפוני בטלפון מספר 35592* או בטל' מספר 073-2055000.

2. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים בפועל,

מניין הפסילה יחל עד ולא יאוחר מיום 1.6.2023.

הנאשם יפקיד רישיונו עד ולא יאוחר מיום 1.6.2023 שעה 12:00 במזכירות בית המשפט.

3. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך

3 שנים והתנאי יחול על העבירות בהן הורשע ו/או אחת מן העבירות המנויות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, 4 ינואר 2023 י"א טבת תשפ"ג בנוכחות הצדדים.